

ODKAZ VŘSR JE STÁLE ŽIVÝ A NEZNIČITELNÝ!

DIALOG

OTÁZKY • ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 322 LISTOPAD - PROSINEC 2015 ROČNÍK 26 CENA 10,-Kč

Kdybychom rok co rok vysadili k výročí **oné největší tragédie v naší novodobé národní historii** smuteční vrbu, byla by letos 17. listopadu již šestadvacátá. Ano, v ten osudný den, kdy byla **zneuctěna** památka studenta, komunisty a vlastence Jana Opletala, **se cesta k oné osudné tragédii otevřela**. Dosud se tvrdí, dočítáme se to dokonce i v Haló novinách, že šlo o „sametovou revoluci“. Vlna euforie však netrvala dlouho.

Opadla a s podvodnými hlasateli pravdy a lásky vycenila brzy své zuby pomstychtivá **kontrarevoluce**.

Od těch neblahých dnů **žijeme ve lži**. V nejistotě a ve strachu, co bude zítra.

Mezinárodní den studentstva byl oficiálně zrušen. Místo něho musí školy a příslušné instituce slavít Den boje za svobodu a demokracii. Se lží (vzpomeňte na poplašnou zprávu trockisty, disidenta a chartisty Uhla o „zavražděném studentovi“) se éra restaurovaného kapitalismu zrodila. A s ní, jak ještě uvedeme, přežívá všechny pohromy, jež dosud způsobila. S neodmyslitelnou pomocí vševládných médií lokajsky sloužících nadnárodnímu a protilidovému velkokapitálu. Ne náhodou odsoudil jejich hanebnou roli při zahájení letošního Valného shromáždění OSN dokonce i papež František, když varoval před „ideologickým kolonialismem“. Právem v něm spatřuje vážnou hrozbu pro současné a budoucí lidstvo.

Nad vchodem do pekla z Dantovy „Božské komedie“ je nápis, který by měl přizemnit všechny zatvrzelé, nepoučitelné optimisty: „...naděje zanech, kdo mnou ubírá se“. A kdo

obývá tuto říši temna? Podle autora slavného díla jsou to vyhoštěnci, zatracenci, „jimž rozum vzat byl, nejvyšší všech statků“. Cesta do pekel je tedy vydlážděna **duchovním** tmářstvím, kterým se, jak známo, vyznamenal zásluhou římskokatolické církve zejména středověk. „Velký Floren-

tentokrát na severu Afriky a Blízkém východě, jsou jen zlověstným signálem něčeho, co teprve nastane. A nevzpamatuje-li se lidstvo včas, může dojít k apokalyipse. Ukrajinský Majdan je zlověstným znamením.

Ne, nestrašíme, ale zcela oprávněně se obáváme, že síly, které po světové kontrarevoluci na přelomu 20. a 21. století nabyly vrchu, ženou lidstvo k sebevraždě. „Studená válka“ mezi USA a SSSR a jeho

poválečnými spojeními sice skončila, ale její původní cíle – světová hegemonie amerického imperialismu, Pax americana – přetrvávají. Při různých příležitostech jsou znovu a znovu deklarovány z Bílého domu všemi prezidenty od Reagana po Obamu. A nejde jen o pouhá prohlášení. A nejbližším terčem, jak musí dnes už vidět všichni, kdo neztratili soudnost, je nynější Rusko – „Putinovo Rusko“. Nebezpečná a naprosto neodpovědná hra s ohněm! Pro bezprostřední blízkost Ukrajiny, kde se šovinistické protiruské vášně neonacistů rozhořely naplno, může jiskra snadno přeskocit i k nám.

Naštěstí se již formují i nezanedbatelné protisíly. Nejen v Rusku, ale také v Číně i v řadě dalších vlivných států, které nehodlají vlézt do chomoutu Washingtonu, tj. Pentagonu a Wall Streetu, center světové finanční oligarchie. **Vše, celý osud lidstva bude nyní záviset na tom, svednotí-li se státy vůči si svobody a schopné ji uhájit, podaří-li se formovat novou širokou protimperialistickou frontu!**

Co nás však musí ze všeho nejvíce znepokojovat? (Pokračování na s. 2)

DVACET ŠEST SMUTEČNÍCH VRB

tan“, k němuž se Karel Marx přihlásil ve svém Kapitálu, který zasvětil pravdě dějin, byl jedním z prvních duchovních obrů renesance, kteří se proti tomuto tmářství postavili. A u nás – s hrdostí jsme to vždy zatím připomínali – se do zástupů bojovníků za pravdu jménem celého národa zařadili husité v čele s Janem Žižkou. Z jejich revolučního odkazu vycházela i národní a demokratická revoluce, jež pod vedením gottwaldovské KSČ zákonitě vyústila v revoluci socialistickou.

Když jacísi Havlovi pohrobci, kavárenští povalečí spolčení v grupě s provokativním názvem „Ztohoven“, sáhli na prezidentskou standartu s husitským heslem „Pravda vítězí“, bylo jen potvrzeno, co jsme již konstatovali: **po kontrarevoluci jsme opět odsouzeni žít ve lži**.

* * *

Na světlo v tunelu si zřejmě musíme počkat. Zle není jen u nás, mračna houstnou nad řadou zemí. Mnozí přestávají rozumět tomu, co se ve světě děje. Tzv. migrační krize, důsledek „barevných revolucí“ podnícených americkými imperialisty

Před 195 lety se narodil Bedřich Engels

28. listopadu 1820 se narodil Bedřich Engels. Čtenářům „Dialogu“ netřeba připomínat, o koho se jedná. Vědecký komunismus, z něhož vychází revoluční dělnické hnutí, vytvořil spolu s Karlem Marxem. Jeho principy se svým nejbližším přítelem také vždy důsledně hájil. Například v Okružním dopise (18. – 19. září 1879), v němž velmi rozhodně vystupují proti skupince intelektuálů, která se zformovala ve vedení německé sociálně demokratické strany, (patřil k ní mimochodem i Eduard Bernstein) a která se snažila zaměnit „proletářský charakter strany frázemi buržoazně demokraticko-filantropického hnutí“, tj. žvásty o boji za svobodu, demokracii a spravedlnost s naprostým opomenutím třídního boje, nesmiřitelného antagonismu mezi kapitálem a prací. S těmito

lidmi, „nakaženými parlamentní nemocí“, prohlašují Marx s Engelsem, nemáme nic společného. „**Co se nás týká**“, píše v uvedeném dokumentu (Spisy, sv. 19, s. 196), **nám je po celé naší minulosti otevřena jen jedna cesta. Už téměř 40 let zdůrazňujeme, že třídní boj je bezprostředně hnací silou dějin a zejména třídní boj mezi buržoazií a proletariátem je velikou pákou moderního sociálního převratu; rozhodně tedy nemůžeme jít s lidmi, kteří chtějí tento třídní boj z hnutí vyškrtnout.**“

Začtème se – u příležitosti Engelseva jubilea – do Okružního listu a vykažme tam, kam patří, všechny, kdo se dnes snaží zdůvodnit oprávněnost vytvoření „moderní levice“ s odvoláním na „autentický marxismus“, proti „stalinismu“.

F-ik

Více válek a migrace – také důsledek kontrarevolučních převratů z přelomu 80. a 90. let

Kontrarevoluční převraty v SSSR a v ostatních socialistických zemích střední a východní Evropy, včetně ČSSR, iniciované a v podstatě i řízené z Gorbačovské Moskvy, **nejenže** v těchto zemích zdevastovaly a **odstranily socialismus a obnovily kapitalistické společenské zřízení** a uvrhly tak stovky milionů lidí do sociální a ekonomické nejistoty, nestability a mnohé do bída, **otevřely rovněž prostor pro bezuzdnou expanzi a agresivitu imperialismu ve světě**. Expanzi **zaměřenou nejen na rozpadající se socialistické společnosti**, na jeho politické a zvláště ekonomické ovládnutí cestou kolosálních loupeží, prostřednictvím vynucené, v masovém měřítku provedené privatizace společenského bohatství uvedených zemí zahraničním kapitálem (velkými zahraničními kapitálovými společnostmi), za „babku“. Nejen to. Porážkou socialistických zemí, **vznikly i nové podmínky a poměry právě pro boj mezi imperialistickými mocnostmi o nové přerozdělení sféry vlivu, ekonomické a politické moci ve světě**.

Znovu se potvrdilo, že ekonomické dělení světa je za imperialismu (monopolního kapitalismu) spjato s přímým teritoriálním přerozdělením světa mezi hlavní imperialistické mocnosti. I dnes je tedy celý svět rozdělen na

„metropole“, jejich polokolonie a periferní státní útvary. U imperialistických velmocí pak vedle ekonomických motivů (vývoz kapitálu a zboží, zdroje surovin a laciné pracovní síly) hrají zásadní roli i vojenskostrategické zájmy. Staré rozdělení světa se dostává do rozporu s novým poměrem sil ve světě. Nutnost řešení tohoto rozporu vedlo jak k první, tak i ke druhé světové válce a s porážkou SSSR a celé řady dalších socialistických zemí ve studené válce (podle CIA *Amerika utratila jen na zničení SSSR celkem 13 bilionů dolarů*), vede nyní, při novém dělení světa, i k novým výbojům a válečným konfliktům.

Začnème připomenutím aktivních zásahů speciálních služeb **USA v bývalých socialistických zemích**, kde sehrály významnou úlohu po boku gorbačovsko-jelcinovských

renegátů a jejich pátých kolon v jednotlivých zemích „socialistického bloku“. Mimo jiné na bázi úmluv mezi Gorbačovem a Bushem na Malte (podzim 1989) atd. Takové zásahy se ovšem intenzivně projevíly již v tzv. pražském jaru (1968) a zvláště pak v „hadrových“ („sametových“) revolučních nejnů v nás (v listopadu až prosinci 1989), ale i v Maďarsku, Polsku, NDR, Bulharsku, kdy šlo o první vlny revolucí následných „barevných revolucí“ jako na Ukrajině, v Africe a Středním východě – na africko-arabských převratech aj.

Speciální služby zejména USA přímo zasáhly také např. **do voleb v Bulharsku v roce 1990**, kdy financovaly částkou 1 500 000 dolarů opozici proti Bulharské socialistické straně, což vedlo, přes její vítězství ve volbách, k brzkému odstoupení „socialistické“ vlády, k razantní obnově kapitalismu a kolonizaci této země. **Američané hráli významnou roli i při destrukci SSSR a následném „formování“** tohoto společenství na principu „rozděl a panuj“. Prohlubující se krize způsobená agresivitou prezidenta **Ruské federace** Jelcina, jenž usiloval o nastolení své samovlády, aby mohl bleskovitě prosadit drastické „reformy“ požadované Západem, vyvrcholila 21. 9. 1993. Jelcin po dohodě s vládou (na níž chtěl převést funkce a pravomoc parlamentu) bez jakékoli opory v zákonech země, rozpustil parlament – Nejvyšší sověť a Sjezd lidových poslanců (superparlament) a stanovil předčasné volby na prosinec. Parlament oprávněně označil Jelcinovy kroky **za státní převrat** a sdělil, že se ujímá prezidentského úřadu viceprezident Ruckoj (pro Jelcinovo odvolání hlasovalo 144 poslanců, 6 bylo proti a pro Ruckého hlasovalo 138 poslanců, 5 bylo proti a 3 se zdrželi hlasování). Na této krizi se přímo podíleli **Američané, kteří tento státní převrat organizovaný Jelcinem a jeho kličkou, jednoznačně podpořili**. Tak jako rozstřílení Ruského parlamentu, tzv. „Bílého domu“, kdy celou akci řídil zkušený štáb armádních představitelů, vojsk ministerstva vnitrostátní bezpečnosti za aktivní účasti zahraničních rozvědek – CIA, BND, MOOSAD aj. Tak jeden oficiální štáb kontrarevoluce sídlil v Kremlu a druhý, neoficiální přímo proti „Bílému domu“, ve kterém sídlil parlament, na americkém velvyslanectví (viz *Jakur Česlav: Satan na trůnu, OREGO 1996, s. 125-166*).

Neexistence SSSR a světového socialistického společenství (zemí RVHP a Varšavské smlouvy) tedy **otevřelo prostor k bezuzdné agresivitě imperialistických velmocí, zejména a především USA**. Ty se prohlásily za vítěze ve „studené válce“ a tím i za nositele a tvůrce „nového světového řádu“, neboť odstraněním SSSR prý byla odstraněna i bipolarita světa a je třeba vytvořit, za jejich vedoucí role (USA), jeho nové uspořádání. (Pokračování na s. 2)

Tři neopomenutelná výročí

21. 12. 1879, před 136 lety, se narodil **Josif Vissarionovič Stalin**
23. 11. 1896, před 119 lety, se narodil **Klement Gottwald**
25. 11. 1895, před 120 lety, se narodil **Ludvík Svoboda**

Nebudeme srovnávat, kdo z nich je historicky významnější. Kdo zná novodobé dějiny, to ví. Není ostatně náhodné pořadí, které jsme zvolili. S úctou a uznáním na ně pohlížíme.

Stalin. Patří k nejvýznamnějším politikům a myslitelům historie. Zlatým písmem se do ní zapsal, jak prohlásil Gottwald k jeho sedmdesátinám. Nebyť Stalina, kde by bylo Leninovo dílo – Říjnová revoluce a její odkaz? Stalin leninismus teoreticky zdůvodnil, rozvinul a uhájil, v čele se Stalinem byl v SSSR socialismus v jeho leninském pojetí vybudován. V čele se Stalinem zvítězil hrdinný sovětský lid nad fašistickou hydrou, hitlerovským Německem. Za svou nynější existenci vděčí lidstvo do značné míry Stalinovi! Inspirováni Stalinovým příkladem vykořičili jsme na cestu k socialismu i u nás, svobodně, po svém, věrní principům marxismu-leninismu. Za to, co vykonal, je bezmezně nenáviděn všemi nepřáteli sociálního pokroku. Konec reálného socialismu, rozpad komunistického hnutí mají svůj začátek v tzv. kritice kultu osobnosti J. V. Stalina v nehorázných lžích a pomluvách, kterými ho zahrnul N. S. Chruščov. Stalinovou rehabilitací je podmíněna obnova komunistického hnutí a definitivní porážka imperialismu ohrožujícího budoucnost lidstva.

Gottwald. Zasloužil se o vytvoření leninského revolučního předvoje dělnické třídy a československého lidu, KSČ. S jeho jménem je nerozlučně spojeno vítězství národ-

ní, demokratické a socialistické revoluce v Československu. Vítězný únor 1948 byl plodem jeho státnického mistrovství, leninské strategie a taktiky revolučního boje. Jemu především vděčíme za možnost zahájení nejvýznamnější éry našich novodobých dějin – výstavby socialismu. Proto je tak reakcí všeho druhu nenáviděn a špiněn. Očistit jeho štít – to je jeden z hlavních úkolů KSČM. Jinak tato strana sotva obstojí v složitých bitvách, které jí čekají a jimž se nesmí vyhnout.

Svoboda. Prezident ČSSR v letech 1968-1975, Hrdina SSSR a ČSSR. Sehrál neocenitelnou roli v kritickém roce 1948, kdy se s Janem Masarykem pevně postavil za Gottwalda, proti reakčním pučistům, za obrozenou Národní frontu. Váha jeho postoje byla dána zásluhou o vytvoření Československého armádního sboru v SSSR jako součásti Rudé armády. Prozíravě a statečně se choval i v roce 1968, kdy se stal hlavou státu a dbal o to, aby naše státní suverenity nebyla ohrožena dobrodružnou politikou dubčkovského křídla KSČ. S Gustávem Husákem se pak zasloužil o návrat strany k marxismu-leninismu, o obnovení přátelství a spojení s Sovětským svazem a s dalšími zeměmi socialistického společenství sruženými Varšavskou smlouvou, o nebyvalý rozvoj naší socialistické společnosti. Byl horoucím vlastencem a socialistickým internacionálistou. Ten u něho našel výraz především v oddanosti Sovětskému svazu a lásce k ruskému lidu. **J. K.**

PODZIMNÍ EPIŠTOLA

Miroslav Florian

Komunisté se nemusí jen kát. Nemají proč se stydět za svou víru. Šli na zteč v Karpatech, šli zpříma pod sekyru. Snad je to dávno, snad je to už pasé, ale ne všechno smaže listopad. Bránili máj – a oslaví jej zase.

Nad komunisty dneska sviští bič a nezdá se tak zcela sametový. Šátrá i po Julkovi, po Zikovi, a jednačtyřicet let škrtne bez cavyků. Rozverný bič výskej si a syč, nevzdáme socialistickou republiku.

Komunisté se nesmí mlčky třást – a zejména ti nezištní ryzí. Co přemetů lze shlédnout v televizi? Dá tahle země na kulatá slova? Už teď se vznesla ze svaštěných brázd k podhůří plachá vložka únorová.

Komunisté si nemohou nic lhát. Čeká je dlouhá, odříkává směna. Budoucnost nebyla však poražena. A naše hvězda do mlh nevytratila se, tu vždycky spíše rozžal strohý chlad... Milostný šerák přípe si ji zase.

A slunce přečte hlavní referát.

1989
(Ze sbírky *Májové sirény, 1991*)

Více válek a migrace – také důsledek kontrarevolučních převratů z přelomu 80. a 90. let

(Dokončení ze s. 1)

Tento proces tak přinesl mnoho jimi **vedených imperialistických válek a agresí**. Z jejich dlouhé řady si zejména připomeňme následující (tento výběr není zdaleka vyčerpávající):

1990
– **vojenský zákrok v Guatemale**, jako **pomoc tamější proamerické vládě** v údajném „boji proti komunismu“, kdy bylo zmasakrováno **do roku 1998 200 000 lidí**;

– **podpora vojenského převratu na Haiti**, kdy byl svržen demokraticky zvolený prezident J. - B. Aristide, který měl oporu v lidu;

– začala **námořní blokáda Iráku**;

1991
– byly proti **Iráku** uskutečněny ze strany **USA rozsáhlé vojenské operace**, jichž se zúčastnilo 450 000 vojáků, kdy bylo zabito nejméně 150 000 civilistů.

– **Kuvajt**;

1992
– V **Iráku** pokus o proamerický převrat, který měl nahradit Husajna americkým občanem Sa'd Salih jabr.

– **Angola**;

1992 – 1994
– okupace **Somálska**;

1993 – 1995
– **Bosna**, během občanské války zde došlo k **bombardování Srubů**;

1994
– **Rwanda**, zde, pod vedením CIA, bylo zabito cca 800 000 lidí. Šlo o etnickou čistku - zničení národa Hútu;

1994 – 1996
– opět **Irák**; pokus o svržení Husajna pomocí destabilizace země, **kdy se ani na den nezastavilo bombardování** a lidé umírali i hladem a nemocemi kvůli sankcím. Američané zde mj. používali teroristickou organizaci Irácký národní kongres (INA).

– **Haiti**, zásah USA

1995
– **Mexiko**, kde americká vláda pod rouškou „boje proti drogám“ sponzorovala **kampaň proti Zapatistům**, neboť jí šlo o jde o boj o území, která jsou atraktivní pro americké společnosti. **Gangy vycvičené CIA** zabíjely obyvatelstvo a široce používaly mučení;

– **Chorvatsko**. Americké **bombardování letišť Srbské Krajiny** před postupem Chorvatů.

1996
– **Kongo**. V Demokratické republice Kongo se americké ministerstvo obrany tajně účastnilo války.

1998
– **Súdán**. Američané zde raketovým úderem zničili farmaceutickou továrnu, když prohlásili, že ta vytváří nervový plyn, přestože bylo známo, že tato továrna vyráběla 90 % léků v zemi. Při raketovém útoku zahynuli desítky tisíc lidí.

– 4 dny trvalo aktivní **bombardování Iráku**.

– **Afgánistán**. Šlo o útok na bývalé výcvikové tábory CIA, které používaly islámské fundamentalistické skupiny.

1999
– **Jugoslávie**. USA při pohrdání pravidly mezinárodního práva, obcházení OSN a Rady bezpečnosti, **spolu se silami NATO zahájily kampaň 78 denního bombardování** suverénního státu Jugoslávie. Byla to agrese, která proběhla pod zámkou „zabránění humanitární katastrofě“ a způsobila největší humanitární katastrofu v Evropě od druhé světové války.

2000
– došlo k **převratu v Bělehradě**, kdy za pomoci Američanů byl nakonec svržen prezident Milošević.

2001
– **Invaze do Afghánistánu**.

2002
– Američané poslali **vojsko na Filipíny**, ze strachu z občanských nepokojů.

2003
– **Irák**;

– **Libérie**;

– **Sýrie**, kdy při honbě na bývalého iráckého představitele Saddáma Husajna, **americká armáda nelegálně působila v Sýrii**. Tak došlo ke střetu se syrskou pohraniční stráží.

2002
– **Venezuela**, kde byl proamerickou opozicí proveden pokus o státní převrat, usilující o svržení populárního prezidenta Huga Cháveze;

2004
– Pokus o **převrat v Rovnické Guineji**, bohaté na slušné zásoby ropy. Britská zpravodajská služba MI6, CIA a španělské tajné služby se snažily propašovat do této země 70 žoldáků, kteří měli svrhnout režim prezidenta Theodore Nguema Mbasogo Obisango s podporou místních zrádců. Žoldáci byli zadrženi a jejich vůdce, Mark Thatcher (syn samotné Margaret Thatcherové) našel útočiště ve Spojených státech.

2011
– **Tunis**, **zásahy Spojených států v Egyptě a vůdčí role v aktivizaci tzv. arabského jara**

(<http://euserver.parlamentnilisty.cz/Articles/1099-200-let-terorismu-usa-prehledny-seznam-vsech-americky-valecnych-zlocinu-teroru-a-valek.aspx>)

– V březnu vstoupila **francouzská bojová letadla do vzdušného prostoru na ropu bohaté Libye**. O několik hodin později se připojila **letadla nebo technika ozbrojených sil Velké Británie, Španělska, Itálie, Belgie, Spojených států amerických, Kanady** i některých arabských států. Šlo o podporu **povalstvcům**, pod pláštěm „bezletové zóny“ nad Libyí. Útoky letadel NATO umožnily povstalcům přeskupit své síly a s pomocí Francie vyzbrojit své jednotky. Tak se jim během srpna 2011 podařilo dobyt téměř celé území Libye a nakonec 20. 10. Kaddáfího dopadnout, zlynčovat a následně zastřelit.

– V březnu **vypukly i v Sýrii demonstrace** nespokojenosti inspirované obdobnými projevy odporu vůči vládnoucím režimům v dalších arabských státech („arabské jaro“), za podpory a aktivní role speciálních služeb západních mocností, zejména USA. Vláda tyto protesty označila za zahraniční spiknutí a zároveň přislíbila postupně zavedení některých reforem a zrušila 48 let trvající výjimečný stav. Protesty však neustávaly a Asadova vláda začala k jejich potlačení, zvláště stála-li v pozadí ozbrojená opozice podporovaná USA, Tureckem a dalšími zeměmi EU a NATO, používat ozbrojené složky státní moci. Došlo tak, při **zavedení embargo ze strany Evropské unie** vůči Sýrii, k již 5 let trvající občanské válce. Za této situace jedna z nosných a nejextrémnější zaměřených částí opozice, jež je trvale vyzbrojovaná zejména z USA a Turecka, vytvořila agresivní, tzv. Islámský stát (ISIL), v jehož řadách slouží bojovníci-teroristé, kteří údajně pocházejí z více než 80-90 zemí světa. Tento stát, který ovládl rozsáhlá území Sýrie, vznikl pod ochranou USA a svými teroristickými aktivitami ještě více destabilizoval celou oblast.

* * *

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá to, kde hledat **příčiny současné obrovské imigrace přicházející právě z uvedených regionů** a jak se dnes tak často říká, imigrační krize v Evropě. **Jedním z kapitalismu, v soudobém imperialismu. Ano, jsou to především a hlavně agresivní, válečné operace imperialistických mocností** (i těch evropských - Francie, Velká Británie aj.) v čele s USA, **jejichž důsledkem současná nevidaná imigrace je**. Proto není náhodné, že mnoho lidí, zejména publicistů, je přesvědčeno, že **USA onu „záplavu“ uprchlíků přitom cíleně, plánovaně směřují do Evropy**.

(Dokončení ze s. 1)

Je to **absence organizovaného revolučního dělnického a komunistického hnutí**.

Právě toto hnutí bylo opěrným sloupem pokrokových, národně osvobodeneckých a mírumilovných sil ve světě. Zásahu o jejich sjednocení, o vytvoření tehdejší protimperialistické fronty měl především J. V. Stalin. S kritikou jeho „kultu“ na XX. sjezdu KSSS bylo nakonec zmařeno i toto jeho mimořádně závažné dílo.

Levice je očividně na ústupu a v rozkladu, topí se v bahně oportunistu a liberalismu, je to krutá daň antistalinismu, důsledek úderu, který jí svým zákeřným vystoupením zasadil N. S. Chruščov na již zmíněném XX. sjezdu KSSS v roce 1956. Tady je začátek neblahého konce reálného socialismu, jeho destrukce, ideologické defenzivy a všemožných revizionistických zmatků. Tady je také začátek zahájení rozsáhlé a stále silící ideologické ofenzivy antikomunismu, amerických imperialistů. Eisenhower, tehdy prezident USA, si s uspokojením mnul ruce, když projev Nikity Sergejeviče srovnával s vodíkovou pumou použitou proti vlastní zemi.

A účinky této sverázné vodíkové pumy, se netýkaly, jak známo, jen Sovětského svazu. Ještě v roce 1956 došlo k otrěsům v Polsku a ihned na to v Maďarsku. „Barevné revoluce“ měly své předehry. Jednou z nich bylo také tzv. pražské jaro v roce 1968. A to, co později vyvolala gorbáčovská perestrojka, to byla přímo ukáзка „nového myšlení“ nejen pro SSSR, ale i pro celý svět.

Do kategorie těchto revolucí, tj. kontrarevolucí převlečených do barevných kostýmů „revoluce“ – patří i náš „samet“. Ne, nebyli jsme pupkem světa ani v roce 1968, ani v roce 1989, byli jsme jen „článkem řetězu“. A měli bychom si při letošním výročí 17. listopadu uvědomit, že jsme to nebyli my, kdo tímto řetězem hýbali.

* * *

A v čem spočíval největší podvod tehdejší pseudorevoluce? Co byla její Big lie (Velká lež), máme-li použít již zaběhnutého sloganu politologů, jichž se najednou objevilo jako hub po dešti, hub nejen nejedlých, ale i jedovatých?

Všichni, kdo jsme tuto dobu vzrušeně prožívali, ať s nadějnými iluzemi nebo v obavách, co přinese zítřek, si na to dobře pamatujeme. Dominantním heslem, bojovou výzvou byl „**návrat do Evropy!**“

A copak jsme předtím v Evropě nebyli? Podle těch, kdo zmanipulovali masy (zvláště studenty a mládež všech vrstev), jež se zčistajasna objevily v pražských ulicích, na Václaváku, na Letné a pak i v dalších městech naší země, jsme v „opravdové“ Evropě dosud nebyli. Vždyť i Gorbáčov z toho vycházel a s „novým myšlením“ sliboval vybudovat i „společný evropský dům“. Byl to jeden z jeho politických triumfů. A Praha, když ji v dubnu 1987 navštívil, mu nadšeně aplaudovala.

A kam jsme se to vlastně měli navrátit? Do jaké Evropy? Do Evropy

Má prý jít o „útok na Evropu“. V jednom rozhovoru s novinářem na otázku, zda je to pravda, odpověděl zakladatel Wikileaks Julian Assange takto: „**.... nemyslím si, že USA plánovaly Evropu zaplavit uprchlíky**“. Tato jeho slova, že to neměly v plánu, mohou, ale také nemusí být pravdivá. To, co je ovšem třeba především vidět, je to, že **právě Spojené státy objektivně svou neokolonialistickou politikou agrese, používání vojenské síly, aby si podřídily kohokoli (zejména „neposlušné“ oponenty), mají největší podíl na rozvrácení Libye a Sýrie, nemluvě o válce proti Iráku, Afghánistánu atd.** a z toho plynoucí tsunami migrantů „valících se do Evropy“. V tomto smyslu to správně postihují slova americké

kapitalistické – tehdy již ve skutečnosti „zintegrované“ (neokolonizované) Spojenými státy americkými. Jen tam prý, jak jsme tehdy všude slyšeli, na Západě s jeho „euroatlantickými hodnotami“, žijí lidé ve svobodě a demokracii, v „**občanské společnosti**“.

Prapor „občanské společnosti“ pozvedli u nás nejen disidenti, jejichž

DVACET ŠEST SMUTEČNÍCH VRB

nejvykřičenější skupinu tvořili tzv. chartisté, havlovci apod., ale také se k němu přihlásili členové KSČ, neaktivnější protagonisté perestrojky, kteří se po 17. listopadu prezentovali jako „Demokratické fórum komunistů“. Zvláště horlivě si v propagaci „občanské společnosti“ počínal Miloslav Ransdorf. Vžil se do role šéfidologa „moderní levice“ usilující o poevropsnění naší země. A v této své snaze, jak se sám vyjádřil, viděl svůj životní cíl. S odvoláním na samotného Karla Marxe, kterého prý musíme ovšem číst „nově“. Návrat do Evropy spojil s návratem k „autentickému marxismu“.

Kdo zná Marxovo (a Engelsovo) dílo, nemůže vyjít z údivu. Vždyť stačí jen vzít do rukou 2. nebo 3. svazek Spisů K. Marxe a B. Engelse, práce z doby, kdy kladli základy své revoluční teorie. Z nich je naprosto jasné, že se M. Ransdorf dopustil nehorázného podvodu. A zasloužil-li už svůj život boji za občanskou společnost, pak nikoli proto, aby seznámil veřejnost s „autentickým“ Marxem, ale proto, aby popřel, co je v jeho revolučním učení nejpodstatnější. Z množství svědectví, prokazujících pravdivost tohoto závěru, uvedme aspoň tento úryvek z Marxovy a Engelsovy *Svaté rodiny*: „**Jaký obrovský klam, muset v lidských právech uznat a sankcionovat moderní občanskou společnost, společnost průmyslu, všeobecné konkurence, soukromých zájmů svobodně sledujících své cíle, společnost anarchie, společnost sobě samé odcizené přírodní a duchovní individuality, a zároveň potom v jednotlivých individuích anulovat životní projevy této společnosti ...**“ (Spisy, sv. 2, s. 142).

Zkrátka a dobře, tvůrci vědeckého socialismu spatřovali v „občanské společnosti“ společnost, v níž vládne kapitál nad prací. Jde o synonymum společnosti kapitalistické, buržoazní (bürgerliche Gesellschaft), jež vznikla v 16. století. V Manifestu Komunistické strany oceňují, že „buržoazie sehrála v dějinách neobyčejně revoluční úlohu“, ale poukazují také na to, že „bezohledně zpřetrhala feudální vztahy mezi lidmi, ... neponechala mezi nimi žádný jiný svazek než holé sobectví, než bezcenné peněžní čachrování ... osobní důstojnost člověka proměnila ve směnnou hodnotu“ (Spisy, sv. 4, s. 430). Marx proto často ztotožňoval kapitalistickou sociálně ekonomickou formaci nejen s „moderní civilizací“, ale také s „moderním otroctvím“. Když se jeden americký novinář Marxe zeptal, jaký je smysl jeho práce, odpověděl

politoložky Ann Williamsonové: „Za mohutnou migrační vlnu mohou Evropané poděkovat agresivní a šílené zahraniční **politice Spojených států, jež způsobila smrt milionů lidí a další miliony připravila o jejich domy. Kromě toho byly zničeny zásobárny vody, dopravní systémy a v důsledku toho podmínky pro přežití početných společenství na Blízkém východě i severní Africe. Popřemýšlejte o tom. Dokážete si představit, kolik milionů lidí následkem toho nemá kam jít?**“ (Parlamentní listy 28. 8. 2015, *Uprchlíky vlnu v Evropě prý způsobily USA. A teď z ní mají mít dokonce radost. Politoložka žádá „hlavu strýčka Sama na podnose“*)

Zdeněk Košťál

mu: „Osvobození dělnické třídy“. Ve společnosti, kde existuje nesmiřitelný protiklad mezi prací a kapitálem, kde se prohlubuje propast mezi bohatými a nemajetnými, kde vládou peníze, vypadá to se svobodou moc špatně. O skutečné svobodě tu nelze hovořit. Tím spíše o demokracii. A právě takovou společnost jsme si však vyzvonili v listopadu 1989. Tak se naplnilo heslo „návratu do Evropy“.

A to jsme ještě netušili, co všechno nás čeká. Kapitalismus ve svém nejvyšším stádiu, ve stádiu imperialismu, jak ho výstižně již před sto lety charakterizoval Lenin, představuje opravdu existenční hrozbu pro lidstvo. Pronásledovaný australský novinář Julian Assange, žijící nyní v izolaci na ekvádorské ambasádě v Londýně, podal o tom svědectví v nesčetném množství dosud utajovaných dokumentů. Drtivé jsou zvláště údaje o činnosti amerických tajných služeb připravujících „argumenty“ pro vojenské akce Pentagonu a NATO. Výcvik a vyzbrojení džihadistů, teroristů z Al-Kaidy a dalších zrůdných tlup fundamentálního islámu – to je jejich práce. Je to snad nejhroznější pozůstatek „studené války“, kterou oficiálně vyhlásil Harry Truman v březnu 1947. Toho bychom si měli být vědomi, když prožíváme otrěs po útocích teroristů proti obyvatelům Paříže 13. listopadu 2015. **A také bychom si měli uvědomit, jakou roli v tom všem sehrál neoliberalismus, který zplodil Schengenskou smlouvu. Ta zrušila hranice mezi státy EU a otevřela volný a nekontrolovaný prostor pro „svobodný pohyb osob“. To, co mělo být ekonomicky výhodné, se ukázalo krajně zhoubné a nebezpečné politicky. S nedozírnými důsledky, o kterých dá nejbližší budoucnost ještě vědět. Co je přitom nejhorší: problémy, které nyní dopadly na Evropu se věcně neřeší, ale nekonečně se žvaní o lidských právech.**

* * *

Nebylo vůbec náhodné, že tehdy, před šestadvaceti lety, se pro tento „návrat do Evropy“ mimořádně angažovala Svatá církev. Dávno se odrodila a fakticky zřekla evangelia, Kristova učení, pro které před 600 lety její inkvizice zavraždila skutečného světce našeho národa Jana Husa. Těšila se zřejmě na tučné hody, které – byť později – přišly. Svatořečení Anežky Přemyslovny spojené s obrovskou manifestací na Letenské pláni, bylo důmyslně načasované a řízené samotným Wojtylou (prostřednictvím pátera Tomáše Halíka a „moderátora“ shromáždění, tajně vysvěceného biskupa Václava Malého). Wojtyla byl prohlášen za svatého. Vysloužil si to nejen za svatého, čím přispěl k rozvratu socialistického Polska, ale také našeho socialistického státu. Do všeho toho dnes zapadá i letošní turné profesora Halíka po amerických univerzitách. Ve svých přednáškách se tam soustředil hlavně na nenávislné štvání proti Rusku, Putina obvinil ze snah po obnově „imperiálního Sovětského svazu“.

Sotva se u nás dnes najde zavilejší rusofob podněcující zášť proti národu, kterému vděčíme za své životy. Na jedné z universit také prohlásil, že „občanská společnost“ je „plícemi, kterými dýchá moderní společnost“.

My, komunisté, marxisté-leninovci, kteří rozlišujeme mezi pravdou a lží a kteří se řídíme Husovou výzvou bojovat za pravdu, jsme přesvědčeni, že přijde čas, kdy této vykořisťovatelské a utlačovatelské společnosti, která se považuje za konečnou a nejdokonalější v historii, dojde dech. Kéž by tomu bylo co nejdříve, aby nestačila napáchat, co ještě v důsledku bezohledné honby za maximálními zisky napáchat může.

Jan Kůrka

NEMODLÍM SE ZA PAŘÍŽ

Neschvaluji terorismus a lituji oběti útoků v Paříži v pátek 13. 11. 2015 stejně jako oběti v ruském letadle zničeném teroristy nad Sinají, Kurdů a Turků masakrovaných před měsícem na demonstraci v Istanbulu, oběti všech dalších teroristických útoků. Nemohl jsem se ovšem připojit ke kampani vyzývající nás anglicky, abychom se modlili za Paříž. Nejen proto, že jsem ateista. V lednu jsem také nebyl „Charlie“, nestojíme přece po boku vůdců světa kapitálu zneužívající teroristické akce k masážím veřejného mínění.

Podotýkám, že Paříž mám rád. Francouzská metropole má šarm i revoluční tradice, eleganci i nezapomenutelné památky. Na stěně mého bytu visí tapiserie se symboly města a nápísem „Paris je t'aimer“. Přivezl jsem ji z Montmartru po návštěvě Zdi Komunardů a hřbitova Pere Lachaise.

EVROPŠTÍ „ZOUFALCI“

„Na útocích (míněny pařížské) není nejstrašnější brutalita nebo počet obětí. Nejstrašnější je zoufalost a bezradnost evropských elit. Ale teď nám budou radit, že se máme uklidnit a jako se tak nějak „semknout“. Ale okolo čeho a koho? Okolo Merkelové, Schulze, Hollande, Junckera a jejich českých pomahačů? Tedy architektů rozvratu Evropy a lidí, kteří vidí v masách islámských běženců své nové voliče, protože na staré už není spoleh? Ne! Tuhle eurogarnituru je třeba poslat k čertu, protože přináší ryzí zlo.“ S názory pana Klause ml. obvykle nesouhlasím, ale jeho komentář z 16. 11. 2015 na serveru Novinky.cz cituji mj. jako ukázkou nesořodných názorů apologetů kapitalismu na krizi EU.

„Někdo se prohlašuje za „value leaders“, čili hodnotové vůdce, a prohlašuje o sobě, že právě on je oprávněn říkat nám, jaké hodnoty máme, a tedy i jaké nemáme sdílet. (Vybavil se mi projev Obamy 13. 11. 2015). Jiný se prohlašuje za tzv. „opinion leader“, tedy za vůdce veřejného mínění. A zpravidla jsou to rádobí elity, které se tímto způsobem snaží pouze zviditelnit, aniž by je kdokoli zvolil a tedy oprávnil k takovému postojí. A to úplně nejstrašnější označení se jmenuje „opinion makers“, tedy tvůrci veřejného mínění. Lidé, kteří se takto nazývají, pohrdají občany, domnívají se, že občané jsou něco jako plastelína nebo něco jako těsto, které je možné hnisat do tvaru, který vyhovuje manipulujícímu“ - z projevu prezidenta Zemana 17. 11. 2015, o němž pár hodin po shromáždění na Albertově řekla v ČT nechvalně proslulá „hrdinka sametové revoluce“ Monika Pajerová, že je senilní a nikdo nechápal, o čem vlastně mluvil. Potrefená husa také ráda kejháj...

Evropští politici i po událostech v Paříži tvrdí, že islámský terorismus nijak nesořodí s migrací a podobné bláboly. Na mnoha internetových serverech si přitom cvrlikají vrabci na střeších, že letošní masový příliv „uprchlíků“ iniciovaly USA, aby se pomstily státům EU za to, že se odmítaly připojit k vojenským akcím proti Asádově vládě, ale také aby oslabily EU jako největší ekonomickou konkurenci. Německá kancléřka podle těchto informací je vstřícná, protože po špiónážní sledování amerických zpravodajských služeb „na ni něco ví“. Podobné zprávy se nedají ověřit, ale na rozdíl od různých spikleneckých teorií mají logiku a racionální jádro. Jak napsal rakouský časopis Direkt 10. 10. 2015, na základě výslechů utečenců v rakouských táborech rakouská vojenská zpravodajská služba zjišťuje, že imigrační vlnu pomáhají financovat americké organizace.

Nejméně dva týdny před listopadovými pařížskými útoky po internetu obíhaly zprávy, že z uprchlických zařízení v Německu „mizí“ stovky mužů a nikdo nemá potuchy, co dělají. Až 18. 11. 2015 německé úřady sdělily, že ve Spolkové repub-

lice se nachází nejméně 400 nebezpečných islamistů.

Pravda, plány na proměnu Evropy nevznikly letos, v tomto roce jsou jen pro strůjce „vhodnější“ podmínky pro jejich realizaci. Již v roce 2002 napsal Thomas Barnett, poradce bývalého amerického ministra obrany Donalda Rumsfelda: „Konečným cílem globalizace je homogenizace všech států na zeměkouli. Toho musí

PANORAMA

být dosaženo smíšením ras s cílem vzniku světle hnědé rasy v Evropě. Proto musí Evropa přijmout ročně 1,5 milionů přistěhovalců z třetího světa. Výsledkem tak bude vznik populace s průměrným IQ 90, tedy lidí, kteří budou příliš hloupí na to, aby chápali, ale dost inteligentní, aby pracovali“.

OBRAT V SÝRII

Ruský zásah v Sýrii přerozdělil nové karty v krvavém mariáši rozehraném USA a jejími spojenci na Předním Východě. Francouzský publicista Thierry Meyssan napsal: „Ruské high-tech v Sýrii mění světový poměr sil. Základem moderní konvenční války je „C4i“ - zkratka z anglických slov vedení, kontrola, komunikace, počítač a špiónáž. Satelity, letouny, drony, plavidla i ponorky, tanky a dnes i sami vojáci, to vše vzájemně propojuje systém permanentní komunikace. S ním stojí i padá rekognoskace a vedení, rozhodující o efektivním systému boje. A právě celý tento systém - nervová soustava NATO - je momentálně vyřazena z provozu v Sýrii i části Turecka. A to mj. díky několika komplexům Krasucha-4, rušičkám SAP-18/SPS-171 (ty byly použity už loni při incidentu v Černém moři, kdy ruský letoun korsoval nad USS torpédoborcem Donald Cook a o němž jsem také před časem v Panoramě psal), vrtulníkům vybaveným systémem Rychag-AV a špiónážnímu plavidlu Prijazovyje, v kódovém označení NATO jako Project 864 Vishnyja Class.

Právě ruská intervence, zasahující na žádost legální syrské vlády, je i přehlídkou „high-tech stěf s plochou drahou letu“. Rakety typu 3M-Kaliber-NK jsou ekvivalent amerických Tomahavků. Byly odpáleny z kaspické hladinové flotily. Od 11 cílů je dělilo 1500 km. Vzdušným prostorem Iráku a Íránu pronikly v závislosti na konfiguraci terénu ve výšce 50-100 m. Místy to braly pouhé 4 km od dronů USA. Cíle neminula jediná. Na rozdíl od amerických raket, které cíl míjí v 5-10 % případů. Zvolená trasa vedla záměrně územím, jehož „oči a uši“ Moskva z provozu nevyradila, aby se NATO předvedly v plné parádě. Ta salva přitom ukázala, že i raketový deštník, budovaný Pentagonem kolem Ruska, polyká neskutečné sumy zbyhndarma.

Úplný přehled o situaci na syrském bojišti už má jen Moskva a Damašek. Zlikvidováno už bylo minimálně 5 000 džihádistů včetně několika velitelů Ahrar el-Sham, Al-Kaidy i Islámského chalífátu. Přinejmenším 10 000 žoldnérů uprchlo do Turecka, Iráku a Jordánska“. (Server *StřípkyZeSvěta.cz* 21. 10. 2015) Cituji jej nikoli jako obdivovatel Putina, jenž je představitelem kapitalistického Ruska, nicméně podobné informace v českých oficiálních médiích nenajdeme.

Ze serveru „www.armadinoviny.cz“ a příspěvku „Ruská Krasavice ovládá nebe nad Sýrií“ jsem získal další zprávy. Ruské rakety po cestě dlouhé 1500 km zasáhly a zcela zničily centrální skladiště zbraní v „hlavním městě“ IS Rakká. Vojenský tábor zvaný Al-Rusafa Camp vyzbrojoval síly IS po celém Iráku a Sýrii. Rusové fakticky vytvořili bez řečí, ale mocným skutkem, skutečnou bezletovou zónu nad Sýrií. Klíčovou složkou je mobilní zařízení vyfotografované nedaleko ruské základny v Latákiji. Jde o zařízení Krasucha-4, které elektromagnetickým rušením vyřadí z činnosti pozemské,

letecké i satelitní radary. Z této radarové „Krasavice“ jsou spojenci, podporující teroristy v Sýrii a Iráku skutečně na větvi. Rusové zřídili uzavřenou zónu nad celým syrským vzdušným prostorem. Ruské námořnictvo uzavřelo přístupy k základně v Latákiji z moře do vzdálenosti 250 km od břehu. Elektronická data v prostoru IS v Sýrii a Iráku, ale také z Izraele, Jordánska a Turecka sbírá špiónážní Iljušin, v kódech NATO Il-20 M Coots.

Předpokládám, že jen díky těmto skutečnostem se změnil přístup Západu k syrské válce. Ve Vídni usedli za jednacím stolem diplomaté USA a jeho spojenci s představiteli Ruska, Íránu i se zástupci Asádovy vlády. Slibují vyjednat příměří v Sýrii, „rozšíření“ (tedy už ne „zničení“) syrské vlády a volby do 18 měsíců. Na konferenci nejvyšších představitelů zemí G 20, tedy 20 nejsilnějších ekonomik světa v turecké Antalyji, jednal ruský prezident Putin s americkým protějškem Obamou i britským premiérem Cameronem o společném boji proti islamistům. Francouzský prezident Hollande se chystá ve Washingtonu i v Moskvě dojednat společný boj proti islámským teroristům a Vladimir Putin již dal příkaz velitelům ruských lodí ve Středozemním moři, aby považovali Francouze za spojence. I když se říká, že jedna vlašťovka jaro nedělá, po lednových útocích na Charlie Hebdo si nikdo nedokázal podobné spojenectví vůbec představit.

Ilja Jihlavský, 19. 11. 2015

XXXVIII. pražská teoreticko-politická konference jednala v sobotu 10. října na téma „O současném stavu a perspektivách komunistického hnutí v ČR“. Akci uspořádal ve velkém sále budovy ÚV KSČM obvodní výbor KSČM Praha 1 společně se dvanácti dalšími stranickými organizacemi a Klubem pokrokové inteligence Olomouc. Před necelou stovkou posluchačů vystoupilo během šesti hodin jednání 21 diskutujících.

Miroslav Kavij kritizoval v úvodním referátu, jehož spoluautorem referátu byl Jiří Bulka, splyvání politiky KSČM se sociálně demokratickými trendy, nejednotu komunistického hnutí, nezajímavé vedení strany o dělníky a odbory a skutečnou komunistickou mládež, dlouhodobé zanedbávání ideologické práce, orientaci pouze na parlamentarismus, smířlivost. Ke snahám o perzekuci předsedkyně KV KSČM Praha a poslankyně Marty Semelové vedení strany mlčí. Haló noviny jsou tribunou vyvolených a ke komunistickému tisku mají daleko. Strana je řízena autoritářsky, není vedena ústředním výborem; ukázkou jejího katastrofálního hospodaření je ztráta desítek milionů korun při pokusu o prodej budovy ÚV. V závěru referátu se M. Kavij vymezil proti názorům na nemožnost změny tohoto stavu strany, proti snahám rozdělovat stranu a opouštět ji v době bojů za její komunistickou obnovu. Jako na inspiraci poukázal na Minimální program Marxisticko-leninského odborného klubu, který byl účastníkem konference předložen jako součást výtisku komunistického listu „Dialog“.

Následující řečníci potvrdili a rozvedli teze úvodního referátu, o možnostech přeměny KSČM v marxisticko-leninskou stranu však někteří vyjádřili pochybnosti. Proti současné kádrové politice, bránící zrodu nových osobností, se vyhradil Ladislav Šafránek. Navrhl zavést povinné cyklické vzdělávání vedoucích kádrů, jejich výběr provádět zdola bez zásahu z centra a bez jakýchkoli kvót. Absenci výrazných osobností konstatoval i Milan Havlíček. Dodal, že členové volených orgánů často hlasují proti svému přesvědčení, protože jsou finančně svázáni s vedením. Strana je kolosem na starých nohou, se starým myšlením, neschopna organizovat protesty proti vládní politice. Voliče přitahuje jen z nostalgie po ČSSR. Za její úpadek však mohou všichni členové, nejen vedení.

Milan Matouš, člen strany od roku 1945, vyzval k odmítnutí tzv. Kladenského programu z roku 1992, dělajícího z KSČM karikaturu sociální demokracie. Členstvím ve straně od roku 1945 se může pochlubit i Miloš Jakeš, ne však jeho sedmdesátiletým trváním, protože byl v prosinci 1989

17. listopadu 1939 vydal Hitler

NEMRZAČTE MYŠLENÍ NAŠICH DĚTÍ

rozkaz uzavřít všechny české vysoké školy a zabavit jejich budovy, inventář, sbírky a veškerý majetek. Šlo o odvetu za demonstraci při pohřbu Jana Opletala 15. listopadu. V noci z 16. na 17. 11. němečtí okupanti zatklí a popravili 9 studentských předáků. Na jejich jména se dnes zapomnělo. Stejně jako na stovky dalších, jež zahynuly při razích ve studentských kolejích a poté v koncentračních táborech (zatčených bylo celkem 1200!). 17. listopadu 1941 byl na manifestaci solidarity s českými studenty v Londýně tento den vyhlášen za Mezinárodní den studentů.

„NĚKDO TO RÁD HORKÉ“
... ale málokdo blbě

12. listopadu byla v Řecku generální stávka. Stávku vyhlásilo odborové hnutí PAME, v jehož řadách mají převahu komunisté. Postupně se přidaly i ostatní odborové svazy, včetně všeobecných odborů. Nejenom v Athénách, ale také v ostatních městech se na demonstraci sešlo neobyčejné množství občanů.

Ráda bych uvedla na pravou míru informace českých sdělovacích prostředků, které ve své drtivé většině ukazovaly záběry z demonstrace komunistických odborů PAME, která byla v Athénách, v Soluni i jiných velkých městech velmi početná, následně doplnily záběry odpadlíka Lafazanise, který však hovořil na demonstraci všeobecných odborů, a poté ukázaly potyčky s policií. Jedná se o několik do sebe zasazených nesouvisejících akcí.

1. Demonstrace odborů PAME byla skutečně ohromná. Nedošlo při ní k žádným potyčkám, pokusům o provokace nebo vandalství ze strany demonstrantů.

2. Lafazanis ze strany Lidová jednota (která se před letními volbami odtrhla od Syrily) mluvil na demonstraci všeobecných odborů.

3. K potyčkám mezi demonstranty, anarchisty, provokatéry a dalšími „neznámými – známými“ živly došlo na řadě míst Athén, ale tyto rozhodně nedosáhly větších rozměrů.

Pravda, i naše masmédiá si všimla, že premiér Tsipras vyzýval k účasti na demonstracích namířených proti antilidovému opatření, bídě a úpadku. I to je součást scénáře vlád rádobí levice: připomínám, že i náš Tomáš Baťa v době velké krize kráčel v čele prvomájového průvodu.

Pokud si dosud někdo klade otázku, proč nedemonstrují oba dva odborové svazy dohromady, a že by to bylo lepší, tak bych ráda dodala, že ano, a to v případě, kdy by jejich pohled na věc, cíl a prostředky byly v jednotě. Všeobecné odbory a jejich nedůsledná politika přispěla k tomu, že jsou řečtí pracující v tak bídné situaci. Podporovali buržoazní vlády, podporují i současný systém.

V každém případě v Řecku se sociální situace nadále zhoršuje, přijímány jsou restriktivní zákony, navyšuje se zdanění, stoupá nezaměstnanost. Kritická je situace s množstvím uprchlíků.

Věra Klontza-Jaková

KSCŠ vyloučen. M. Jakeš vzpomínal na události let 1968 a 1989 a připomněl i Chruščovovu zradu, která k nim vedla. Mimořádný sjezd KSCŠ v prosinci 1989, na jehož odkaz KSCŠ navazuje, byl zničitelný, provedl sebekritiku horší než útoky nepřátel. Dokud se k němu bude KSCŠ hlásit, nečeká ji žádný úspěch.

Josef Skála upozornil, že stále narůstající většinu české společnosti je politika komunistů zcela lhostejná, což nemá v dějinách obdoby. Vyslovil se pro rázný postup strany proti perzekuci M. Semelové a navrhl odeslání dopisu prezidentu republiky M. Zemanovi proti úsilí o odstranění nebo zhanobení pomníku maršála Koněva v pražských Dejvicích. Dopis byl po diskusi jednomyslně přijat.

V projevech dalších řečníků zaznělo mj., že vedoucí představitelé strany nechtějí otevřeně pojmenovávat problémy, natož vyvíjet iniciativu k jejich odstranění, neucí dělnickou třídu bojovat, ale ustupovat kapitalismu. ÚV podporuje všechny návrhy vedení, jelikož jeho většinu tvoří placení funkcionáři strany. Nad ÚV stojí a rozhoduje kolegium bez opory ve stanovách. Zhoršená sociální situace nevede automaticky k posílení pokrokových sil. Současné komunistické hnutí není přitažlivé vzhledem ke své nerevolučnosti a neakceschopnosti. Pokud strana nebude radikální, skončí v muzeu. Nikdo ve svém vystoupení politiku KSČM a její předsjezdové dokumenty nevelebil, nikdo neprohlásil přednášenou kritiku za neoprávněnou.

Půsbení antikomunistické propagandy ve školách se věnovala M. Semelová. Antikomunistický výklad dějin je podpořen zákony, srovnávání nacismu a „komunismu“ je oficiálním tématem výuky dějepisu.

Před vstupem do sálu probíhala u prezence sbírka na pomoc tajemníku ÚV VKSB A. A. Majevskému, vězněnému od listopadu 2014 ukrajinskými fašisty. (KSČM se k této sbírce a kampani za jeho osvobození nepřipojila). Byla zde i možnost zakoupit velký počet publikací komunistického nakladatelství OREGO (vydá i sborník vystoupení z XXXVIII. konference, který u něj můžete objednat). Nechybělo občerstvení.

Příznačné je, že teoreticko-politické konferenci stejně jako v minulosti ani nyní nevěnovali vládcí KSČM žádnou pozornost. Neobjevila se zde žádná z „hvězd“, jichž jsou plné Haló noviny a které nejčastěji představují stranu v ostatních sdělovacích prostředcích. Neobjevil se ani žádný „Haló“ novinář. Skupina ovládající stranu a její věrní tak názorně dali najevo, jaký mají vztah ke komunistickému hnutí a jeho budoucnosti.

Leopold Vejr

komunismu“. Tak se zrodil Den svobody a demokracie. Zaslouhou represivních útvarů, jejichž pražský velitel skončil brzy na to sebevraždou. Byl vlastně jediným, jehož život si kontrarevoluce vyžádala. A tak se musíme ptát: Kdo nese odpovědnost za to, že se každoročně v onen osudný den na místě, kde se před dvaceti šesti lety brzy ráno 18. listopadu polévala dlažba červeňou barvou, konají svého druhu obřady s účastí nejvyšších představitelů státu na počest „padlým“? A svičky, jak jsme viděli v televizi, zapalovaly i předškolní děti! Kdo se to opovažuje mrzačit jejich duše?

Josef Lorenc

Z dopisů čtenářů...

ÚV KSČ na svém 4. zasedání 3. října 2015 přijal **Prohlášení**, které reaguje na velmi vážnou situaci v České republice. Úplný text naleznete na webových stránkách KSČ: www.ksc.cz/Stanoviska%20KS%C4%8C/Prohlaseni-rijen2015.htm

* * *

Strana před IX. sjezdem KSČM

Tento měsíc končí výroční jednání základních organizací strany. Všude se bilancují výsledky stranické a politické práce za uplynulé období. Chtěl bych zde ale zdůraznit, že v minulosti se vždy hodnotily výsledky spíše subjektivně a málo kriticky. Přitom každý zkušený funkcionář ví, že kritika nedostatků a sebekritika vlastní práce je hybnou silou při překonávání překážek a k dosažení lepších výsledků i v budoucnu. Výsledkem probíhajícího jednání by proto mělo být přijetí takových opatření, která povedou ke zkvalitnění veškeré činnosti strany. K tomu bude v budoucnu nutné: a) přijímat včas správná rozhodnutí a usnesení, jež by byla pravidelně vyhodnocována; b) zkvalitnit metody a formy práce všech stranických orgánů, od OV, KV až po ÚV KSČM; c) zkvalitnit provádění kádrové práce na všech stupních stranického řízení, což v praxi znamená provádět důsledný výběr a přípravu kádrů na jejich stávající i možné následné funkce; d) je naprosto zřejmé, že bez růstu a posilování členské zá-

kladny nelze zabezpečit kontinuální rozvoj celé strany. ÚV KSČM a nižší stranické orgány musí zvolit takový program strany, který jednoznačně osloví hlavně mladé lidi z řad sympatizantů tak, aby řady mladých členů strany perspektivně rostly.

Závěrem bych chtěl zdůraznit, aby v přípravě stranických konferencí a sjezdu byla věnována náležitá pozornost především výběru těch kádrů, které při volbě a zvolení za předsedy OV, KV strany a členů ÚV KSČM budou schopni vnést „svěží vítr“ do práce těchto orgánů. Měla by tedy proběhnout tzv. rotace kádrů s cílem výměny těch lidí ve funkcích, kteří již nemají členům strany, ale i ostatní veřejnosti, co říci. V konečném důsledku by mělo jít o to, aby oportunisté a revizionisté ve stranických funkcích byli nahrazeni lidmi, kterým jde o návrat k marxisticko-leninskému charakteru komunistické strany. **Konečný efekt máme ve svých rukou, a proto volme do stranických funkcí ty nejschopnější!**

Josef Jirků, člen MLOKU

UPOZORNĚNÍ ČTENÁŘŮM:
NOVÉ ČÍSLO ÚČTU „DIALOGU“ 1456694017/3030

Trikolóra: Kondolence nebo módní pokrytectví?

Teroristické akty v libanonském Bejrútu a francouzském hlavním městě otřásly světovou veřejností. Ne všichni litují všech obětí, často se pláče tam, kde je to nejvíce vidět. Důsledky tvoří další příčiny. Stojíme zde před masakrem, který stál život 129 pařížských civilistů. Tragické. Kondolence patří jejich rodinám, které mohou jen těžce unést takovou ztrátu, naprosto nesmyslnou a zbytečnou, přesto ale mající pro vládnoucí vrstvy svůj účel. Otázka, kterou nikdo nevznese, jestli se opravdu nedalo takovýmto činům zabránit, jestli byly opravdu nutné anebo jestli byly podpořené těmi, kteří i přes své obrovské technické a lidské vybavení nechtěli ani vidět, ani slyšet, protože účel světil prostředky. Kondolujeme pozůstalým, nikoli vládám a vládnoucími kruhům Francie, které nesou spoluvinu za spáchaný čin. Jenže když kondolujeme do Paříže, kondolujeme i do Bejrútu, který také zažil teroristický útok nebo do Ruska obětem letectvého neštěstí? Řada lidí má dnes na sociální síti francouzskou trikolóru na znamení... Na znamení čeho? Že když se dějí zločiny mimo západní státy, je to statistika, která zaplní půl minuty v televizním zpravodajství, ale když se něco stane na „viditelném“ místě, je to neskutečná tragédie. Tragédie je

však lidské pokrytectví. Mrtvé z Paříže zavraždila ruka takzvaného Islámského státu zásobeného zbraněmi z USA, Izraele, Turecka a Saudské Arábie, zavraždila je francouzská politika, která sama masově násilí roznítila. Prezident Assad nepřijemně ale pravdivě poznamenal, že to, co Paříž zažila během páteční noci, zažívá Sýrie 5 let. I díky Francii. Násilí, které k ničemu nevedlo v Paříži, nevede k žádnému humánnímu cíli ani v ostatních zemích. Antikolonizátní systém kapitalistických velmocí však žije z mrtvých cizích zemí a nakonec i té své, pokud je to účelné.

224 lidí zahynulo, při teroristickém útoku na ruské letadlo nad Sinají, v Turecku došlo k explozím na mítinku turecké kurdské strany, později i na mírové demonstraci odborů a Izraelští vojáci vesele páchají teror na obyvatelích Palestiny. Kolik lidí si přidalo na facebook vlnku Ruska, Kurdistanu či Palestiny? Kde je hranice upřímnosti a kde začíná móda a pokrytectví?

Ostatně Parlamentní listy 15. 11. 2015 upozornily, že v týž den (13. 11. 2015), kdy se odehrála tato tragédie v Paříži, zahynulo v Iráku asi 80 lidí, v Sýrii asi 60 lidí a v Paříži - souběžně při jiných teroristických útocích - dalších zhruba asi 300 nebo 400 lidí...!

P. M.

PROSBA O PODPORU

Vážené soudružky, vážení soudruzi, čtenáři a přátelé!

Náš komunistický list Dialog*otázky*odpovědi vychází již 26 let. Za tuto dobu jsme v tvrdých podmínkách obnoveného kapitalismu společně prožili antikomunistickou hysterii a dehonestaci naší práce. Jsme jediné komunistické periodikum v ČR, které se netají oddaností k ideálům marxismu-leninismu a důsledně vysvětluje společenský vývoj v duchu odkazu vědeckého komunismu.

Pro nevydělečné aktivity není snadné působit ve společnosti, které jde jen o zisk. Stejně jako česká kultura či sport jsme i my odkázáni na sponzory a podporu našich čtenářů. K zajištění vydávání i tištěné formě v dalších letech **potřebujeme získat každoročně nejméně 120 tisíc Kč**. Jinak hrozí, že od nového roku bude „Dialog“ vycházet jen v elektronické podobě.

Chceme-li existenci tištěné podoby našeho listu zachovat, musíme - společně s vámi, vážení čtenáři - uvedenou částku do konce roku získat. Jediná cesta, jak kritickou situaci řešit (kromě příspěvků redaktorů a dopisovatelů, jejichž sbírka již začala), je váš libovolný finanční příspěvek na účet **1456694017/3030**.

Za pochopení a finanční pomoc předem **děkuje redakce „Dialogu“**.

Komu není shůry dáno, v apatyce nekoupí

Kdo není líný, snadno se ze Slovníku jazyka českého doví, že mezi anony a pseudonymy je rozdíl. Není radno je zaměňovat. Anonymy jsou slovesné výtvořky nepodepsané, pseudonymy, na rozdíl od anonymů, jsou podepsané, jenže nepravými jmény. Vrchlickému nebo Březinovi nelze tedy vyčítat nějakou anonymitu. Ze všeho nejméně by si přáli zůstat neznámými. Stejně jako anonymitu nelze vytýkat jiným básníkům, spisovatelům, publicistům nebo veřejným činitelům, kteří si nepřejí, aby některá jejich vystoupení byla spojována s autoritou jejich úřadů. Anonymy jsou nepodepsané, protože povětšinou bývají pomlouvačné, zákeřné, nepravdivé, udavačné. Jejich původce má důvod se skrývat, jeho odhalení by jej diskreditovalo. Anonymy si zpravidla oprávněně zasluhují opovržení. Nepodepsané články (úvodníky apod.) nejsou tedy rovněž anonymní, stojí za nimi redakce s odpovědným šéfredaktorem.

Nějaký Jaromír Dočekal, který pravidelně publikuje ve Zpravodaji OV KSČM Praha-východ, zřejmě o tom všem nic neví. Nebo že by snad úmyslně osočoval „Dialog“ z anonymity za

články podepsané pseudonymy nebo zkratkami? Nechce se tomu věřit, ale v příspěvku Hrdinové mezi námi to opravdu přesolil. Prý se v „Dialogu“ za iniciálami či vymyšlenými jmény a příjmeními, ano, tak to píše, skrývají zbabělci připomínající podrážděné štěkající ratlíky schovávající se za vysokým plotem. A hrdě prohlašuje: „Příznám se, že anonymitu nemám rád“.

Kdo by ji měl rád, pane Dočekale, předsedo ORoK? Pravda, na policii je někteří možná mají rádi, pro justici naštěstí nemají cenu. Pane Dočekale, musím Vás upozornit, že jste na omylu, domníváte-li se, že se o ty „pseudorevoluční dědky kolem Dialogu nikdo nezajímá“. Není to tak dlouho, co jednoho z nich kriminální policie pozvala na kobereček. Někomu se nelíbilo, že se „Dialog“ ve stati podepsané pseudonymem pozitivně vyjádřil o Vítězném únoru. Toho se Vy ovšem obávat nemusíte. Vydáváte se dokonce za komunistu, ale s revoluční teorií K. Marxe, B. Engelse a V. I. Lenina nemáte žádné „podezřelé kontakty“. Stejně jako Vaše idoly ve vedení KSČM, v tzv. moderní levici. Ne, Vás nikdo nevytáhne z postele v ranních hodinách.

A ještě slovo k Vaší kritice Pražských teoreticko-politických konferencí, nejvýznamnějšího fóra z těch několika organizovaných v rámci KSČM, kde se ještě dá otevřeně hovořit o problémech soudobého světa z pozic marxismu-leninismu. Pro Vás jsou to jakési obřady dogmatiků, jakési náboženské mše, kde jsou odorováni tvůrci vědeckého komunismu. A strašně Vás rozhořčuje, když Vám někdo radí, abyste se „učil komunismu“. Bože můj, musím si jako ateista povzdechnout, kam jsme to s tou naší revizionistickou a oportunistickou „levicí“ došli? Už jen čekám, až se v některém z Vašich příštích příspěvků dočtu, že Uljanov, Džugašvili, Skrbabin a další a další – je jich nepřehledná řada – byli zbabělci připomínající Vám podrážděné ratlíky štěkající za vysokým plotem.

V inkriminovaném článku píšete: „Jsem kritice přístupný. Vždyť nikdy není na škodu se dovědět, jak na tom člověk je, aby si nedělal velké iluze a třeba si uvědomil, že je blb.“ Opravdu Vám nebude na škodu, jestliže se nad sebou zamyslíte.

Jan Kubečka

Imperialistická intervence v Sýrii musí ihned skončit

Projev generálního tajemníka SOF George Mavrikose na mezinárodní konferenci SOF a GFTU na solidaritu s lidem Sýrie v Damašku 13. - 14. září 2015

Je mi ctí pozdravit tuto velice úspěšnou mezinárodní konferenci, organizovanou společně SOF a Všeobecnou federací Sýrie (GFTU) a ICA-TU k vyjádření solidarity se syrským lidem a syrskou dělnickou třídou.

Drahý (pane) předsedo GFTU, bratře Jamale Kadri, jménem členů a přátel SOF, kteří žijí a bojují ve 126 zemích pěti kontinentů, ti vyřizují náš čestný, bratrský a mezinárodní pozdrav. Vážíme si toho, že naše pozvání přijalo 230 odborářů ze 43 zemí, zastupujících s odborovými organizacemi miliony členů. Navzdory těžkým podmínkám neváhali cestovat do Damašku, aby byli na straně syrského lidu, jenž posledních pět let trpí pod zásahem imperialismu.

Jsme tu, abychom:

1. Požadovali, aby zahraniční intervence v Sýrii okamžitě skončila.

2. Požadovali okamžitý konec blokády.

3. Požadovali okamžitě zablokování ekonomických sankcí a diskriminace proti Sýrii.

Světová odborová federace, od prvního okamžiku vypuknutí této metodicky plánované a zinscenované krize v Sýrii, otevřeně vyjadřovala podporu syrskému lidu a syrským dělníkům. Nejdeme s proudem. Proti masivní propagandě, vypracované USA, Evropskou unií, jejich spojenci; propagandě, již mezinárodní organizace a ITUC (*Mezinárodní odborová konfederace - pozn. překl.*) přijaly a prosazovaly; a propagandě, na niž některé dělnické strany a odborové organizace naletěly, proti této propagandě se SOF postavila a odhalila pravdu. Informovali jsme dělníky po celém světě. Jasně jsme prohlásili, že v Sýrii terorističtí žoldáci pracují na destabilizaci země, sloužíce zájmům USA, EU a jejich monopolů.

SOF podporuje spravedlivý boj syrského lidu. Organizovaně a na všech pódiiích mezinárodní sféry jsme ukazovali pravdu, odporující lžím masových sdělovacích prostředků, USA, NATO, EU, ITUC. SOF přispěla k formování veřejného mínění a vytvoření hnutí solidarity se syrským lidem. Od první minuty až do této mezinárodní konference jsme pevně setrvali v bratrském postoji na straně syrského lidu, a hájíme právo Syřanů, aby rozhodli sami, demokratickými procesy, o své přítomnosti i budoucnosti bez zahraničního zasahování.

SOF za svých 70 let boje od roku 1945 dodnes projevuje morálně i prakticky solidaritu s arabskými děl-

níky, s dělníky celého světa i s veřejností, která bojuje za jejich spravedlivé požadavky. SOF dosud byla v první linii boje a mezinárodní odborářské spolupráce za dosažení významných společensko-ekonomických požadavků dělníků jako vyšší mzdy, lepší pracovní doba, právo na sociální zabezpečení, práva pracujících žen, odborářská a demokratická práva, za zdraví a bezpečnost na pracovištích, za zdravotní péči, za vzdělání k odstranění negramotnosti, za vyšší kvalitu života (bydlení atd.), SOF vždy zároveň hájila spravedlivý boj lidí v arabských zemích proti kolonialismu a proti imperialismu a bojovala za dovršení jejich boje.

Jsou desítky prohlášení SOF, projevů v mezinárodních organizacích, protestů proti perzekucím, mučení a popravám bojovníků, protestů vládám a výzev k vyjádření mezinárodní solidarity s nimi, jež byly organizovány a koordinovány v různých formách. To vše odráží postoje SOF ve všech rozhodujících okamžicích, a také každodenní problémy arabských odborů a dělníků. Takových jako boj Alžírčanů v listopadu 1954 za uznání a nezávislost Alžírsko a stažení francouzských jednotek, v boji Iráčanů za uznání nově založeného státu, v boji Egyptanů za autonomii Suezského kanálu, v boji Syřanů proti imperialistické agresivitě, v boji Libanonců, v boji lidu Jordánska, Libye proti vojenské operaci anglo-amerických jednotek, v bojích lidu Súdánu, lidu Adenu za nezávislost a vznik Jemenu. V boji Palestinců proti izraelské okupaci a imperialismu za nezávislý a demokratický Palestinský stát. A později proti plánu na Nový Střední východ a imperialistickým válkám v Iráku, Afghánistánu, Libyi.

Stejně tak dnes, z tohoto sálu, připojujeme svůj hlas k lidem a k dělnické třídě Sýrie, k dělníkům ve všech arabských zemích, a odsuzujeme vládu USA, vlády země Evropské unie, NATO za rušivou politiku, přijaté porušování svobody volby syrského lidu a snahy drancovat její přírodní zdroje a bohatství. Jejich cílem je roztržít arabské státy, roztržít arabský lid a vydělat na těžbě bohatství vytvářejících zdrojů a přepravních cest. Chtějí Araby rozdělené, ponížené, odevzdané; chtějí, aby z arabských dělníků byli ekonomičtí migranti do Evropy a USA, kde by pracovali za nuzné mzdy a v příšerných podmínkách.

Vyjadřujeme úctu náboženským věřícím, kultuře, velkým tradicím všech Arabů, a vyzýváme vás, bratři a sestry, abyste společně koordinovali náš boj proti imperialistům a proti zahraničním vpádům, proti plánům na Nevytřední východ se státy, které jsou loutkami USA.

Na silných základech sedmdesátileté internacionalistické solidarity ve prospěch zájmů arabských dělníků a lidu arabských zemí, draží bratři a sestry z arabských organizací, vy dobře víte, že SOF vás nikdy nenechá padnout, nikdy se vás nezdá, nikdy vás nezaprodá. Naopak, byl to váš pevný, trvalý, důvěryhodný společník. SOF je vaše rodina, vaše Organizace. Tuto rodinu chceme všichni společně posilovat, udělat ji silnější proti plánu na Nový Střední východ, silnější za zájmy dělníků.

Vyzýváme vás k jednotě a akci, za akční jednotu proti imperialismu. Proti privatizaci strategických sektorů ekonomiky, za pracovní, společenská a demokratická práva pro všechny, za společenský a ekonomický rozvoj, založený na potřebách lidí, a ne na zisku. Vyzýváme vás k jednotě v akci na ochranu práva našich lidí rozhodovat sami o své přítomnosti a budoucnosti.

Závěrem tohoto stručného pozdravu nám dovolte vyjádřit bratrskou solidaritu s migrujícími dělníky a s uprchlíky, kteří hledají lepší budoucnost v Evropě. Imperialistické zásahy vyvolávají chudobu, úmrtí, uprchlíky a migranty.

V Evropě dnes vlády a zaměstnavatelé vykořisťují uprchlíky, vydělávají na uprchlících a zacházejí s nimi jako s moderními otroky. Budeme pokračovat v boji tak, abychom všichni žili v našich zemích v míru, bez zahraničních zásahů a bez kapitalistického barbarství.

Požadujeme okamžitý konec diskriminace vůči uprchlíkům a migrantům.

90 let Jiřího Záborského

30. října jsme si připomněli devadesátiny spolupracovníka „Dialogu“ soudruha Jiřího Záborského. Blahopřejeme mu a přejeme, aby i nadále v dobrém zdraví pomáhal našemu listu. Jiří Záborský se zasloužil o obranu socialismu v řadách Sboru národní bezpečnosti. Velmi si vážíme jeho pevného komunistického přesvědčení.

Redakce

Roční předplatné včetně poštovného činí 250,-Kč.
Šéfredaktor: Zdeněk Košťál. Nevyžádáné rukopisy nevracíme.
Vyhrazujeme si právo redakční úpravy rukopisů.
Vydavatel: OREGO productions, Moulíkova 2238/1, 150 00 Praha 5
Registrováno MK ČR 6320; ISSN 1210-454
„Dialog“ - číslo 322 Úzávěrka čísla 20. listopadu 2015